

ΔΥΟ ΜΗΤΕΡΕΣ, ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ

Η Βιέννη; Μια ανάμνηση. Δύο μητέρες είχε το παιδί και δεν ήξερε άλλο από αυτό. Δύο μητέρες, τη μία την έλεγε μητέρα, την άλλη μαμά, και οι δύο το αγαπούσαν πολύ. Αυτές το φώναζαν τερατάκι ή μπισκοτάκι, ψείρα ή κάτι τέτοιο. Όταν η μέρα έφτανε στο τέλος της, την ώρα που έλεγαν καληνύχτα, η μητέρα και η μαμά κάθονταν στο κρεβάτι, η μία αριστερά και η άλλη δεξιά, κι έκαναν πως μαλώνουν, αλλά τόσο αστεία που το στομάχι του παιδιού πονούσε από τα γέλια, κι όταν πια πονούσε –και οι δυο τους το ρωτούσαν συνέχεια: Τώρα πονάει;–, μόνο λοιπόν όταν πονούσε αρκετά, τότε φιλούσαν το παιδί στο μέτωπο και τα μάγουλα, η μία στα αριστερά κι η άλλη στα δεξιά, κι έκαναν ότι έβγαιναν κρυφά από το δωμάτιο. Δεν υπήρχε πλέον πραγματικό δωμάτιο, ούτε και πόρτα που μπορούσε να μείνει μισάνοιχτη κατά λάθος, παρόλο που του είχαν ορκιστεί πως θα την κλείσουν καλά γιατί ήταν μεγάλο κορίτσι πια. Κι έβγαιναν κρυφά από εκείνο το σημείο του χώρου που απομονωνόταν από το υπόλοιπο με μια παλιά κουρτίνα.

«Εδώ θα είναι το καινούριο σου παιδικό δωμάτιο» είχε πει η μαμά όταν μετακόμισαν. «Κι αυτό το νέο σου κρεβάτι» είπε η μητέρα – ήταν ένα ειδικό κρεβάτι γιατί ήταν τεράστιο και στην πραγματικότητα ήταν για μεγάλους. Και ότι πρέπει να προσέχει το βράδυ να μην καταλήξει πουθενά αλλού την ώρα που θα κοιμάται. Το παιδί είχε ρωτήσει πώς θα το καταφέρει αυτό, η ερώτησή του ακούστηκε κάπως έτσι: «Πώς-να-το-κά-νω-αυ-τό;» Ήταν έτοιμο να αρχίσει να χοροπηδάει πάνω στο στρώμα, γιατί έτσι πρέπει να κάνει κανείς για να τον πάρει ο ύπνος – κάθε λογικός άνθρωπος το ξέρει αυτό. Η μαμά σκέφτηκε για μια στιγμή, έκοψε ένα κομμάτι κίτρινο κορδόνι, έδεσε τη μια άκρη στη

γωνία του στρώματος και έβαλε την άλλη στο χέρι του παιδιού.
«Απλώς κράτα το» «Είσαι η καλύτερη μανούλα στον κόσμο» είπε η μητέρα, την αγκάλιασε και της έδωσε ένα φιλί.

Η μαμά ήταν αυτή που είχε εφεύρει αυτό τον διαγωνισμό χαϊδευτικών ονομάτων που γινόταν κάθε βράδυ. Ρωτούσε το παιδί –τότε που η ζωή ήταν ακόμη κανονική– αφού είχε βουρτσίσει τα δόντια κι είχε γλιστρήσει κάτω απ’ το λεπτό κουβερτάκι του αν είχε ξοδέψει όλο του το γέλιο μέσα στη μέρα ή αν του είχε περισσέψει λίγο ακόμα. Γιατί αν η απάντηση ήταν ναι, τότε έπρεπε να το βγάλει, αλλιώς δεν κάνει καλό στην υγεία σου, ποντικοδοντάκι μου. Μπιχλιμπιδάκι μου. Πασχαλίτσα μου. Η μητέρα είχε μπει μετά στο παιχνίδι, τα δικά της χαϊδευτικά ήταν πιο ωραία. Αλιμονάκι. Μερμηγκοποδαράκι. Πορδουλάκι. Ύστερα από λίγο η μικρή κοιλίτσα πονούσε, οι μαμάδες έσβηναν το φως κι έβγαιναν απ’ το δωμάτιο ή, αργότερα, έσβηναν τα κεριά και εξαφανίζονταν πίσω απ’ την κουρτίνα. Ούτε το τέλος του κόσμου δεν μπορούσε να χαλάσει κάποιες ρουτίνες. Κι επειδή έβγαιναν με τόσο αστείο τρόπο, ερχόταν από τη γωνία του κρεβατιού ακόμα ένα γελάκι, ένα μικρό γέλιο, και η μητέρα έλεγε στη μαμά λίγο δυνατά, για να ακούει και το παιδί: «Ορίστε, τα κατάλαβε όλα».

Αυτή ήταν η διαφορά. Τότε, σε κείνο το διαμέρισμα με το όμορφο μικρό δωμάτιο για το όμορφο μικρό παιδί τους, μετά το φιλί της καληνύχτας, έβγαιναν και χαλάρωναν. Έτσι το έλεγαν. Έπιναν τσάι ή ένα κρασί, έτρωγαν στα κρυφά μπισκότα και είχαν λίγες τύψεις, γιατί το έκαναν μυστικά. Άλλοτε μάλωναν κι άλλες φορές σώπαιναν μέσα σε μια τόσο ευχάριστη κούραση, συχνά όμως μιλούσαν κιόλας ή αναρωτιούνταν. Να κάνουμε κι ένα δεύτερο παιδί, ήταν το ένα ερώτημα. Το άλλο: αν το κυοφορούσε η μαμά, τότε η καθεμιά θα είχε

γεννήσει από μια φορά. Κι επίσης: Εσύ το θέλεις, αγάπη μου; Το είχαν αποφασίσει σχεδόν.

Αυτή ήταν η διαφορά. Τώρα, πίσω απ' την κουρτίνα, έκαναν ησυχία μέχρι να ακούσουν βαθιά την ανάσα, ώσπου να κοιμηθεί το παιδί. Η μαμά στεκόταν μπροστά στις προμήθειες, έκανε λογαριασμούς και σκεφτόταν σιωπηλή ως πότε θα έφταναν, χωρίς τι θα μπορούσαν να συνεχίσουν, πόσες θερμίδες χρειαζόνταν τουλάχιστον για να επιβιώσουν, μα και πού να τις έβρισκαν; Η μητέρα καθόταν σε μια μεγάλη καρέκλα που την είχαν σύρει δίπλα στη λεπτή ξύλινη πόρτα, κρατούσε μια σιδερένια βέργα και προσπαθούσε να μείνει ξύπνια. Κι οι δυο τους συννεφιασμένες, και στις δυο να κλείνουν τα μάτια, να πέφτει το ηθικό.